

Nauk za nesmrtnost

V nedeljo, 4. septembra, se je v dvorani Union v Mariboru zvrstil šesti koncert Festivala Maribor. Pričel se je z Mozartovim *Koncertom za klavir št. 12 v A-duru*. Pianist Dejan Lazić je klasicistično lahkotnost v svojo igro dobro ujel. Njegovo igranje je bilo zelo subtilno in prefinjeno, celoten koncert je zazvenel v »pianissimu«. Lazić je s tem dokazal, da je tehnično zelo dovršen pianist. Z Orkestrom Festivala Maribor je vzpostavil dobro komunikacijo in celotna skladba je prepričljivo zazvenela tudi brez dirigenta. Uspešno so si namreč sledili v vseh agogičnih spremembah in se drug drugemu prilagajali. Violinistka Satu Vänskä je vodila Orkester Festivala Maribor, ki ji je dobro sledil in tako deloval zelo enotno.

Mozartova *Sinfonia concertante v Es-duru, K 297* je zelo virtuozno zastavljeno delo. Solisti so bili skladbi tehnično gledano kos, vendar so se mestoma njihove solo linije izgubljale v prekomerni zvočnosti orkestra, tako da njihovi parti niso povsem prišli do izraza. Celotna skladba pa je bila žal izvedena zelo monotono, brez kakšnih agogičnih ali dinamičnih sprememb. Verjetno je ta monotonost izhajala iz zdolgočasnosti nekaterih solistov.

V drugem delu koncerta je vodstvo Orkestra prevzel Richard Tognetti. Čeravno je orkester pod njegovim vodstvom deloval enotno in je tehnično skladbo Benjamina Brittna *Variacije na temo Franka Bridgea* odigral korektno, pa tudi ta skladba ni navdušila. Zunajglasbeni program skladbe vsak stavek povezuje s specifično karakterno lastnostjo Brittenovega učitelja Franka Bridgea, torej bi nekako morali začutiti razlike med stavki. Toda Tognetti se je stavkov lotil z identičnim pristopom, ki se je kazal v enakem izrazu in enakih vzdušjih. Vsi stavki so bili torej odigrani na enak način, brez kakršnihkoli karakternih razlik. Delo je bilo sicer korektno izvedeno, ni pa bila podana globlja vsebina, ki se je skrivala v zunajglasbeni vsebini dela.

Na tem mestu bi izpostavila tudi dejstvo, da je namesto Tognettija in njegove pretirane solistične drže, mojo pozornost vzbudil »mlajši« kontrabasist. Navajena sem namreč, da v orkestru delujejo vsi izvajalci zelo zdolgočasno in svoje parte odigrajo brez kakšne vznesenosti, zato tukaj izpostavljam prav njega, ker je iz orkestra izstopal po zelo doživetem igranju.

Koncert je zaključila zadnja točka baleta Apollo Igorja Stravinskega, ki (verjetno) skupaj z Mozartovimi skladbami, opravičuje naslov tega koncerta. V Apoteosis se bog Apolon odvrne od zemeljskega sveta in se vrne v svoje nesmrtno življenje. Mislim pa, da se pravi nauk za nesmrtnost skriva drugje. Ta koncert namreč spada v določen »tip« koncertov, ki so pri nas zelo pogosti. Na njih so skladbe odigrane tehnično čisto korektno, ni pa podane globlje glasbene vsebine, ker izvajalcem primanjkuje višja stopnja interpretacije in muzikalnega pristopa. Kljub temu, da navzven torej deluje vse dobro in tehnično dovršeno, takšni koncerti ne vzbudijo nekega notranjega zadovoljstva, kaj šele, da bi vzbudili navdušenje. Zato se mi zdi, da je nauk za nesmrtnost in nauk tega koncerta, da ni dovolj le tehnična virtuoznost, ampak tudi velika mera muzikalnosti.

Avtorica: Vesna Venišnik